

Arrest

nr. 346 486 van 11 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. W. R. R. (...), bent een soennitische moslima van Koerdische origine. U behoort tot de stam Shoain. U bent geboren op (...) 2006 in Chamchamal, gelegen in de provincie Suleimaniya, in de Koerdische Autonome Regio (KAR) in Irak. U ging tot de zevende graad van het lager onderwijs naar school. Na uw huwelijk was u huisvrouw.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In 2017 ontstond er een conflict tussen uw vader R. W. (...) en de vader van uw latere echtgenoot, A. G. F. F. (...) (OV (...) en CG (...)), met betrekking tot een landbouwgrond iets buiten de stad Kirkuk lag. Jullie vaders behoren tot dezelfde stam. Ze waren beiden van mening dat de grond hen toebehoorde, er ontstond een hevige ruzie waarin zowel A. (...) als uw broer Sh. (...) werden betrokken. In 2018 overleed A. (...)’s vader, hierna kalmeerde het conflict enigszins. Op 14 februari 2023 ontmoette u A. (...) in een restaurant en jullie werden verliefd. Hierna heeft A. (...) tweemaal zijn moeder en broers naar uw vaders huis gestuurd teneinde

om uw hand te vragen. Echter joeg hij hen telkens weg. A. (...) probeerde het een derde keer door zijn vriend en een vriend van uw vader te sturen maar dit kon niet baten. Op 3 maart 2024 werd uw religieus huwelijk met A. (...) voltrokken in Suleimaniya. U was die dag met uw moeder en zus op de markt. U sloop ongezien weg en ging naar een plein waar A. (...) op u wachtte. Na het huwelijk ging u mee met A. (...) naar zijn ouderlijk huis in Kirkuk, vanaf dan woonden jullie daar samen. De volgende dag, op 4 maart 2024, hielden u en A. (...) een huwelijksviering op een pleintje in Kirkuk. Op 2 april 2025 werd A. (...) beschoten, hij raakte gewond. Jullie verbleven hierna gedurende twee maanden bij A. (...)’s oom, A. (...) werd er verzorgd. In juni 2025 verhuisden jullie naar Suleimaniya. A. (...)’s vriend O. S. (...) had daar een huurwoning voor jullie gevonden. Jullie bleven gedurende drie maanden hoofdzakelijk thuis. Soms gingen jullie op donderdag- en vrijdagavond - de weekenddagen in deze regio - naar de wandelstraat in het centrum of naar de Asmar heuvels. In augustus 2025 reden u en A. (...)’s rond bij de Asmar heuvels toen een andere auto plots tegen jullie botste. Bij het uitstappen zag u dat het uw vader was. Hij was dronken, jullie liepen snel weg. Jullie overnachtten bij O. S. (...) en de volgende dag keerden jullie terug naar jullie eigen huurwoning. Op dat moment besloten jullie dat jullie Irak zouden verlaten. In september 2025 waren jullie ’s nachts thuis toen uw zus As. (...) belde. Ze zei dat uw vader jullie adres had ontdekt en dat hij op weg was om jullie te vermoorden. Jullie vertrokken meteen naar Kirkuk waar A. (...) een onafgewerkte nieuwbouwwoning bezat. Jullie bleven hier 25 dagen ondergedoken. Jullie regelden de afgifte van jullie paspoorten met Turkse visa. Naast de problemen met uw vader had uw echtgenoot tevens problemen met al-Hashd al-Shaabi (verder AHAS). A. (...) werkte vroeger voor de non-gouvernementele organisaties (verder ngo) Oxfam en Mercy Corps. Deze ngo’s trokken uiteindelijk weg uit uw regio. Omwille van zijn eerdere werk werd A. (...), alsook zijn vriend O. S. (...), beschuldigd van spionage door AHAS. Uw echtgenoot werd meermaals door hen bedreigd. U vermoedt dat A. (...)’s beschieting mogelijks door AHAS werd uitgevoerd. Vanwege de problemen met AHAS en met uw vader kunnen jullie niet terugkeren naar Irak. Op 25 september 2025 reisden u en A. (...) vanuit Erbil naar Turkije. Jullie reisden te voet en met de auto verder naar Griekenland. Vervolgens reisden jullie met het vliegtuig naar Frankrijk. Jullie regelden een smokkelaar die jullie met de vrachtwagen naar het Verenigd Koninkrijk (verder VK) zou brengen, A. (...)’s zus woont daar. Jullie werden eenmaal aangehouden en vervolgens vrijgelaten, hierop reisden jullie opnieuw naar Frankrijk. Vandaaruit probeerden jullie andermaal in een vrachtwagen het VK te bereiken. Echter werden jullie door de Belgische autoriteiten aangehouden en in een detentiecentrum geplaatst. Op 23 december 2025 hebt u, alsook uw echtgenoot, een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend.

U haalde een vrees aan voor uw vader en verwees tevens naar de problemen die uw echtgenoot kende in Irak met AHAS.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw Irakees paspoort neer.

Uw echtgenoot legde in het kader van zijn eerste verzoek kopieën van volgende documenten voor: werkcontracten en andere documenten met betrekking tot zijn werk voor Mercy Corps (dd. 2017-2021), documenten en foto’s van zijn auto, zijn curriculum vitae, twee badges van Oxfam, één badge van Mercy Corps, een resem logboeken van zijn ritten voor Mercy Corps (dd. 2017-2021), foto’s van zijn werkzaamheden als chauffeur voor de ngo’s, een certificaat van een training voor Mercy Corps (dd. 02.12.2019), foto’s van jullie huwelijksviering en een foto van de aanrijding door uw vader.

Op 23 maart 2026 besliste de Commissaris-generaal in uw hoofde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw echtgenoot.

U alsook uw echtgenoot gingen in beroep doch de door het CGVS genomen weigeringsbeslissingen werden op 10 april 2026 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waardoor deze kracht van gewijsde genieten.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u vervolgens op 20 april 2026 een tweede keer om internationale bescherming. Uw echtgenoot diende diezelfde dag eveneens een tweede verzoek in.

In het kader van uw huidig verzoek verwijst u naar dezelfde motieven als deze die u eerder aanbracht in het kader van uw vorig verzoek, i.c. de problemen die u kende met uw familie in Irak en dit omwille van uw huwelijk met uw echtgenoot, en u hekelt het feit dat u voordien niet werd geloofd. U beschikt thans over een medisch attest waarmee u meent te kunnen aantonen dat u fysieke en psychologische problemen heeft. U meent hiermee uw situatie en problemen in Irak te kunnen staven.

Ter staving legt u het medisch verslag van dokter L. F. (...), d.d. 7 april 2026 voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U verklaart dan wel te kampen met angsten en psychologische problemen te hebben - u ondernam reeds twee zelfmoordpogingen - alsook nierproblemen te hebben, maar komt hier niet verder dan het uiten van blote beweringen. Dat u een medisch verslag voorlegt kan hier totaal geen ander licht op werpen, temeer aan dit document niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend, zoals duidelijk zal blijken uit wat hieronder volgt.

Dat u kampt met stress kan nog worden aangenomen. Er wordt niet betwist dat de procedure om internationale bescherming, gezien de onzekerheid die dit met zich meebrengt, voor stress kan zorgen. Hier wordt evenwel rekening mee gehouden doorheen de procedure. U haalt noch toont in concreto aan dat u omwille van de stress waarmee u zou kampen belemmerd zou zijn in uw deelname aan de procedure om internationale bescherming.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in het kader van uw huidig verzoek volhardt in uw voorgaande verklaringen wat betreft de problemen die u kende in Irak met uw familie die niet akkoord ging met uw huwelijk, en stelt dat u omwille hiervan nog steeds risico loopt te worden gedood ingeval van een terugkeer. Uw broer werd bovendien ook onlangs vrijgelaten uit de gevangenis. Uw leven is op heden nog steeds in gevaar in geval van terugkeer.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat deze feiten reeds uitvoerig werden onderzocht in het kader van uw eerste verzoek en de Commissaris-generaal toen reeds tot de vaststelling dat uw relaas, en hierop gesteunde vrees, niet geloofwaardig is. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en geniet aldus kracht van gewijsde.

Het spreekt voor zich dat het thans zonder meer volharden in, en herhalen van, dezelfde motieven niet kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen.

Het actueel voorgelegde medische attest volstaat ook geenszins om tot de geloofwaardigheid van uw relaas te besluiten.

Vooreerst mag het duidelijk zijn dat een arts louter uitspraken kan doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische situatie maar nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag ligt. Dit blijkt ook duidelijk uit het voorgelegd verslag waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat u aan de arts die u onderzocht vertelde wat u in Irak zou meegemaakt hebben. Het loutere feit dat u ten aanzien van uw arts gewoon uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen.

Dat de arts in het verslag verder aanhaalt dat u kampt met zware psychologische problemen, i.c. uitgesproken depressie en posttraumatisch stress-syndroom, en dit gevolge de problemen die u in Irak kende met uw familie, volstaat dan ook geenszins om tot de waarachtigheid van deze gebeurtenissen te besluiten. Meer nog dan bij fysieke letsels is een arts wat betreft psychische problemen volledig afhankelijk van wat de patiënt dienaangaande vertelt.

Dat u overigens, zoals de arts in het verslag stelt, kampt met zware psychische problemen, kan om verschillende redenen niet worden aangenomen.

Vooreerst blijkt dokter L. F. (...) een huisarts te zijn die u en uw echtgenoot op 3 april 2026 onderzocht, i.c. een gesprek met jullie voerde. Uit het verslag blijkt verder dat het 'onderzoek' van jullie beiden 120 minuten duurde.

Op geen enkele manier wordt overigens verder duiding gegeven omtrent de eventuele objectief wetenschappelijke onderzoeksmethodes die bij het 'onderzoek' zouden zijn gebruikt. Dat een gewone huisarts, geen specialist noch psycholoog, aldus op basis van een gewoon gesprek met jullie twee - blijkt bovendien dat u amper deelnam aan het gesprek en dat uw echtgenoot het grootste deel van het gesprek in uw plaats antwoordde, dit omdat u geen Arabisch spreekt en het Koerdisch van de tolk niet goed begreep, - tot een dergelijke gedetailleerde diagnose en bevindingen kon komen, is niet ernstig.

Gezien de arts zich duidelijk louter baseerde op hetgeen u en uw echtgenoot hem vertelden, feiten waarvan reeds duidelijk kon worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn, kunnen er duidelijk ernstige vragen worden gesteld bij de manier waarop het 'onderzoek' zou zijn gebeurd en hierop gesteunde bevindingen.

Dat u op heden kampt met een uitgesproken depressie en een terugkeer uw psychische toestand nog zal verslechteren én dat u, omwille van uw gezondheidssituatie niet 'fit to fly' bent, zijn niet meer dan blote beweringen die op geen enkele manier door objectieve informatie worden ondersteund.

Dat u bovendien recent twee zelfmoordpogingen ondernam, betreft ook niet meer dan een blote bewering. Er kan nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat hier enig tastbaar begin van bewijs zou bestaan indien dit zich effectief voordeed, dit net gezien u in een gesloten centrum verblijft.

Dat er verder wordt aangegeven dat het noodzakelijk is dat u psychiatrisch wordt opgevolgd in België - een zeer algemene bevinding waarbij verder niet wordt gespecificeerd waaruit die behandeling dan wel zou moeten bestaan noch waaraan u specifiek nood zou hebben én die bovendien een aanbeveling betreft die werd gemaakt op gemaakt van reeds ongefundeerde vaststellingen - voegt dan ook niets wezenlijks toe.

De oprechtheid en bewijswaarde van het voorgelegde medische verslag kan bijkomend sterk in vraag worden gesteld gezien op geen enkel moment sprake is van reeds ondergane behandeling noch medicatie. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u effectief reeds twee zelfmoordpogingen ondernam én in een dermate ernstige psychologische situatie verkeert, er reeds een behandeling zou zijn opgestart, dan toch minstens dat zulks al eens ter sprake zou zijn gekomen, binnen de opvangstructuur waar u verblijft. Dit blijkt niet het geval.

Waar er verder nog melding wordt gemaakt van chronische nierpathologie, moet weerom worden vastgesteld dat dit een loutere bewering betreft. Er kan op geen enkele manier worden afgeleid op basis waarvan de arts hiertoe kon besluiten noch wordt deze bewering door enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ondersteund.

Tot slot, doch niet in het minst, hoeft het geen betoog dat het niet ernstig is dat uw medische en zware psychologische situatie voordien nooit eerder ter sprake is gekomen. Op geen enkele moment tijdens uw eerste verzoek werd hier ook maar in de verste verte naar verwezen. De vaststelling dat u voorts ook in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV ten tijde van uw eerste verzoek niet eens de moeite nam om melding te maken van uw medische situatie, dit terwijl u op dat moment wel al 'het onderzoek' bij dokter F. (...) zou hebben afgerond, doet verder de nodige vragen rijzen.

Zo zou u op 3 april 2026 de dokter hebben gezien en werd het verslag opgemaakt op 7 april 2026. Dat u het verslag zelf pas op 10 april 2026 zou ontvangen hebben kan evenwel niet verklaren dat u voor de RvV over uw medische en psychologische problemen én het consult en onderzoek bij dokter F. (...) niet minstens al melding zou hebben kunnen maken.

Dat u dan bovendien, nadat u het medisch verslag waarmee u, zoals u meent, uw problemen in en vrees voor een terugkeer naar Irak kan staven, op 10 april 2026 ontving nog eens 10 dagen wachtte alvorens uw tweede verzoek in te dienen, houdt geen steek.

Gelet op al voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u ook in het kader van uw tweede verzoek de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypolicy/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook

rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibis, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 inwoners.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang wegens haar oliereserves. De algemene situatie wordt er in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die op hun beurt verdeeld zijn langs de partijgrenzen van de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Koerdische Democratische Partij (KDP) als gevolg van een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de gebieden die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR), worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum in oktober 2017 de controle over de hele provincie heeft opgeëist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrek aan samenwerking en verwarring over de taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnischreligieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door overheidstroepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten, zoals oliesmokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn verder opgelopen door het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden wordt gevoerd in de betwiste gebieden. De Turkmenen van hun kant vrezen te worden gemarginaliseerd in het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers merken bovendien op dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran en Turkije. Deze twee landen hebben namelijk een duidelijk belang bij de olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele voorposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn te vormen. De groep slaagt erin om in de bergen te overleven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, waardoor zij een zekere bewegingsvrijheid geniet. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk verminderd, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd zijnde, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en ISF, het vermogen van de terroristische groepering om op te treden aanzienlijk beperkt. Sinds januari 2025 is er trouwens een niet te verwaarlozen daling van het aantal aanslagen.

De doelwitten van deze aanvallen zijn onder meer leden en faciliteiten van de ISF en de PMF, verspreid over verschillende districten zoals Daquq, Dibis, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Bij deze aanvallen vielen ook burgerslachtoffers. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder IED-aanvallen, aanslagen op prominente leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermoedelijke medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mukhtars. De ISF zetten hun antiterroristische operaties voort, met name door middel van luchtaanvallen en grondoperaties in de districten Dibis, Wadi Zghaytoun en Wadi Al-Shay.

In de hele provincie Kirkuk vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot en met 1 Augustus 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleef laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. IOM meldt 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die sindsdien zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 ontheemden uit de provincie Kirkuk zijn. Afgezien van duurzame hervestiging op de plaats waar ze zijn ontheemd, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking zijn enkele van de redenen die worden opgegeven om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een obstakel vormen voor de terugkeer van ontheemden. Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. v. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de niet-ontvankelijkheid van zijn tweede verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht*”. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat er zich thans geen bijkomende elementen aandienen noch door verzoekende partij worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoek waar vastgesteld werd dat in hoofde van verzoekende partij geen procedurele noden aanwezig waren die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen zouden rechtvaardigen, en dat aldus de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort blijft gelden en redelijkerwijze aangenomen kan worden dat de rechten van verzoekende partij werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U verklaart dan wel te kampen met angsten en psychologische problemen te hebben - u ondernam reeds twee zelfmoordpogingen - alsook nierproblemen te hebben, maar komt hier niet verder dan het uiten van blote beweringen. Dat u een medisch verslag voorlegt kan hier totaal geen ander licht op werpen, temeer aan dit document niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend, zoals duidelijk zal blijken uit wat hieronder volgt.

Dat u kampt met stress kan nog worden aangenomen. Er wordt niet betwist dat de procedure om internationale bescherming, gezien de onzekerheid die dit met zich meebrengt, voor stress kan zorgen. Hier wordt evenwel rekening mee gehouden doorheen de procedure. U haalt noch toont in concreto aan dat u omwille van de stress waarmee u zou kampen belemmerd zou zijn in uw deelname aan de procedure om internationale bescherming.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift opnieuw voormeld medisch verslag, opgesteld door dokter L. F. op 7 april 2026 (bijlage 2). Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift tevens een psychiatrisch verslag van 23 april 2026 opgesteld door psychiater P. M. (bijlage 3). Zij benadrukt dat in het medisch verslag van 7 april 2026 vastgesteld wordt dat zij lijdt aan “*zware psychische stoornissen, waaronder een zware exogene depressie en extreme stress*” en dat het psychiatrisch verslag van 23 april 2026 bevestigt dat zij kampt met een ernstige depressie. De Raad stelt evenwel vast dat noch uit het medisch verslag van dokter L. F. noch uit het thans bijgebrachte psychiatrisch verslag blijkt dat aan deze vaststellingen enig diepgaand medisch onderzoek voorafging. De eerder beknopte verslagen bevatten niet de minste informatie over de eventuele onderzoeken op basis waarvan deze, toch wel complexe, diagnoses van onder andere ernstige depressie werden gesteld. Bovendien blijken deze verslagen zich te steunen op vaststellingen die werden gedaan tijdens een enkele raadpleging. Uit niets blijkt dan ook dat de gedane vaststellingen op meer zijn gebaseerd dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Dat enig diepgaand medisch onderzoek plaatsvond, blijkt nergens uit. Waar in de verslagen gewag wordt gemaakt van twee zelfmoordpogingen die verzoekende partij reeds zou hebben ondernomen, dient te worden vastgesteld dat uit de verslagen niet kan worden afgeleid dat zulks gesteund is op meer dan de loutere verklaringen van verzoekende partij/haar echtgenoot. Hetzelfde geldt voor wat betreft de nieuwe zelfmoordpoging die verzoekende partij begin april zou hebben ondernomen. Betreffende deze beweerde zelfmoordpogingen wordt tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. Dat in het verslag melding wordt gemaakt van automutilatielittekens, doet hieraan geen afbreuk. Opnieuw moet

immers worden vastgesteld dat, voor zover de oorzaak van deze littekens wordt toegeschreven aan de zelfmoordpoging(en) van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststelling op meer steunt dan op de loutere verklaringen van verzoekende partij. Deze medische verslagen zijn dan ook niet van aard de door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen aan te tonen, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij niet bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, de verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen en daarbij gedegen verklaringen af te leggen.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2026 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 23 december 2025 door verwerende partij bij beslissing van 23 maart 2026 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 344 674 van 10 april 2026, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofdte van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar de reeds in het kader van haar vorige verzoek aangehaalde problemen wegens haar verboden huwelijk, duidt de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing dienstig op het volgende wordt gewezen: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u in het kader van uw huidig verzoek volhardt in uw voorgaande verklaringen wat betreft de problemen die u kende in Irak met uw familie die niet akkoord ging met uw huwelijk, en stelt dat u omwille hiervan nog steeds risico loopt te worden gedood ingeval van een terugkeer. Uw broer werd bovendien ook onlangs vrijgelaten uit de gevangenis. Uw leven is op heden nog steeds in gevaar in geval van terugkeer.*

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat deze feiten reeds uitvoerig werden onderzocht in het kader van uw eerste verzoek en de Commissaris-generaal toen reeds tot de vaststelling dat uw relaas, en hierop gesteunde vrees, niet geloofwaardig is. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en geniet aldus kracht van gewijsde.

Het spreekt voor zich dat het thans zonder meer volharden in, en herhalen van, dezelfde motieven niet kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen.”

Inzake het door haar bijgebrachte medisch verslag opgesteld op 7 april 2026 door dokter L. F., dat zij bijbrengt ter staving van de door haar aangehaalde problemen in Irak, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: *“Het actueel voorgelegde medische attest volstaat ook geenszins om tot de geloofwaardigheid van uw relaas te besluiten.*

Vooreerst mag het duidelijk zijn dat een arts louter uitspraken kan doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische situatie maar nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag ligt. Dit blijkt ook duidelijk uit het voorgelegd verslag waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat u aan de arts die u onderzocht vertelde wat u in Irak zou meegemaakt hebben. Het loutere feit dat u ten aanzien van uw arts gewoon uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen.

Dat de arts in het verslag verder aanhaalt dat u kampt met zware psychologische problemen, i.c. uitgesproken depressie en posttraumatisch stress-syndroom, en dit gevolge de problemen die u in Irak kende met uw familie, volstaat dan ook geenszins om tot de waarachtigheid van deze gebeurtenissen te besluiten. Meer nog dan bij fysieke letsels is een arts wat betreft psychische problemen volledig afhankelijk van wat de patiënt dienaangaande vertelt.

Dat u overigens, zoals de arts in het verslag stelt, kampt met zware psychische problemen, kan om verschillende redenen niet worden aangenomen.

Vooreerst blijkt dokter L. F. (...) een huisarts te zijn die u en uw echtgenoot op 3 april 2026 onderzocht, i.c. een gesprek met jullie voerde. Uit het verslag blijkt verder dat het ‘onderzoek’ van jullie beiden 120 minuten duurde.

Op geen enkele manier wordt overigens verder duiding gegeven omtrent de eventuele objectief wetenschappelijke onderzoeksmethodes die bij het ‘onderzoek’ zouden zijn gebruikt. Dat een gewone huisarts, geen specialist noch psycholoog, aldus op basis van een gewoon gesprek met jullie twee - blijkt bovendien dat u amper deelnam aan het gesprek en dat uw echtgenoot het grootste deel van het gesprek in uw plaats antwoordde, dit omdat u geen Arabisch spreekt en het Koerdisch van de tolk niet goed begreep, - tot een dergelijke gedetailleerde diagnose en bevindingen kon komen, is niet ernstig.

Gezien de arts zich duidelijk louter baseerde op hetgeen u en uw echtgenoot hem vertelden, feiten waarvan reeds duidelijk kon worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn, kunnen er duidelijk ernstige vragen worden gesteld bij de manier waarop het ‘onderzoek’ zou zijn gebeurd en hierop gesteunde bevindingen.

Dat u op heden kampt met een uitgesproken depressie en een terugkeer uw psychische toestand nog zal verslechteren én dat u, omwille van uw gezondheidssituatie niet ‘fit to fly’ bent, zijn niet meer dan blote beweringen die op geen enkele manier door objectieve informatie worden ondersteund.

Dat u bovendien recent twee zelfmoordpogingen ondernam, betreft ook niet meer dan een blote bewering. Er kan nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat hier enig tastbaar begin van bewijs zou bestaan indien dit zich effectief voordeed, dit net gezien u in een gesloten centrum verblijft.

Dat er verder wordt aangegeven dat het noodzakelijk is dat u psychiatrisch wordt opgevolgd in België - een zeer algemene bevinding waarbij verder niet wordt gespecificeerd waaruit die behandeling dan wel zou moeten bestaan noch waaraan u specifiek nood zou hebben én die bovendien een aanbeveling betreft die werd gemaakt op gemaakt van reeds ongefundeerde vaststellingen - voegt dan ook niets wezenlijks toe.

De oprechtheid en bewijswaarde van het voorgelegde medische verslag kan bijkomend sterk in vraag worden gesteld gezien op geen enkel moment sprake is van reeds ondergane behandeling noch medicatie. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u effectief reeds twee zelfmoordpogingen ondernam én in een dermate ernstige psychologische situatie verkeert, er reeds een behandeling zou zijn opgestart, dan toch minstens dat zulks al eens ter sprake zou zijn gekomen, binnen de opvangstructuur waar u verblijft. Dit blijkt niet het geval.

Waar er verder nog melding wordt gemaakt van chronische nierpathologie, moet weerom worden vastgesteld dat dit een loutere bewering betreft. Er kan op geen enkele manier worden afgeleid op basis waarvan de arts

hiertoe kon besluiten noch wordt deze bewering door enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ondersteund.

Tot slot, doch niet in het minst, hoeft het geen betoog dat het niet ernstig is dat uw medische en zware psychologische situatie voordien nooit eerder ter sprake is gekomen. Op geen enkele moment tijdens uw eerste verzoek werd hier ook maar in de verste verte naar verwezen. De vaststelling dat u voorts ook in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV ten tijde van uw eerste verzoek niet eens de moeite nam om melding te maken van uw medische situatie, dit terwijl u op dat moment wel al 'het onderzoek' bij dokter F. (...) zou hebben afgerond, doet verder de nodige vragen rijzen.

Zo zou u op 3 april 2026 de dokter hebben gezien en werd het verslag opgemaakt op 7 april 2026. Dat u het verslag zelf pas op 10 april 2026 zou ontvangen hebben kan evenwel niet verklaren dat u voor de RvV over uw medische en psychologische problemen én het consult en onderzoek bij dokter F. (...) niet minstens al melding zou hebben kunnen maken.

Dat u dan bovendien, nadat u het medisch verslag waarmee u, zoals u meent, uw problemen in en vrees voor een terugkeer naar Irak kan staven, op 10 april 2026 ontving nog eens 10 dagen wachtte alvorens uw tweede verzoek in te dienen, houdt geen steek."

Omtrent het thans door haar bijgebrachte psychiatrisch verslag van 23 april 2026 dienen gelijkaardige vaststellingen te worden gedaan. Vooreerst herhaalt de Raad dat, waar in dit verslag gewag wordt gemaakt van verschillende psychische symptomen (o.a. verminderde emotionele expressie, sombere stemming, slaapproblemen, vermoeidheid, angstige piekergedachten) en een ernstige depressie in hoofde van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststellingen zijn gebaseerd op enig diepgaand medisch onderzoek. Evenmin bevat het verslag enige verdere concrete toelichting aangaande de omvang en ernst van de erin beschreven symptomen en de mate waarop deze op verzoekende partij van toepassing zijn. Wat betreft de in het verslag vermelde zelfmoordpogingen die verzoekende partij reeds zou hebben ondernomen, herhaalt de Raad dat uit het verslag niet kan worden afgeleid dat zulks gesteund is op meer dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Hetzelfde geldt voor wat betreft de nieuwe zelfmoordpoging die verzoekende partij begin april zou hebben ondernomen. Betreffende deze beweerde zelfmoordpogingen wordt tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. Dient ook hier te worden herhaald dat waar het verslag gewag maakt van automutilatielittekens en deze toeschrijft aan de zelfmoordpoging(en) van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststelling op meer steunt dan op de loutere verklaringen van verzoekende partij. Verder vermeldt het verslag dat verzoekende partij sinds begin april angstremmende medicatie neemt, doch kunnen hieruit *an sich* geen conclusies worden getrokken aangaande de aard, omvang en/of ernst van de psychische problemen waarmee zij zou kampen. Verder wordt in het psychiatrisch verslag nog een medicamenteuze behandeling met antidepressiva alsook psychologische en psychiatrische opvolging voorgesteld, doch blijkt uit niets dat daadwerkelijk dergelijke behandeling werd opgestart. De door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen worden dan ook onvoldoende gestaafd. Waar in het verslag de (onvoldoende onderbouwde) psychische problemen van verzoekende partij worden toegeschreven aan haar (beweerde) problemen in Irak, dient ook hier te worden benadrukt dat een dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

De door verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen kunnen dan ook geenszins een ander licht werpen op het in het kader van haar eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas.

Er liggen dan ook geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet in aanmerking komt.

Evenmin worden er nieuwe elementen bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij in dit verband immers als volgt: "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Irak van november 2024 (beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibis, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 inwoners.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang wegens haar oliereserves. De algemene situatie wordt er in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die op hun beurt verdeeld zijn langs de partijgrenzen van de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Koerdische Democratische Partij (KDP) als gevolg van een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de gebieden die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR), worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum in oktober 2017 de controle over de hele provincie heeft opgeëist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrek aan samenwerking en verwarring over de taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnischreligieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door overheidstroepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten, zoals oliesmokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn verder opgelopen door het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden wordt gevoerd in de betwiste gebieden. De Turkmenen van hun kant vrezen te worden gemarginaliseerd in het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers merken bovendien op dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran en Turkije. Deze twee landen hebben namelijk een duidelijk belang bij de

olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele voorposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn te vormen. De groep slaagt erin om in de bergen te overleven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, waardoor zij een zekere bewegingsvrijheid geniet. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk verminderd, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd zijnde, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en ISF, het vermogen van de terroristische groepering om op te treden aanzienlijk beperkt. Sinds januari 2025 is er trouwens een niet te verwaarlozen daling van het aantal aanslagen.

De doelwitten van deze aanvallen zijn onder meer leden en faciliteiten van de ISF en de PMF, verspreid over verschillende districten zoals Daquq, Dibis, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Bij deze aanvallen vielen ook burgerslachtoffers. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder IED-aanvallen, aanslagen op prominente leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermoedelijke medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mukhtars. De ISF zetten hun antiterroristische operaties voort, met name door middel van luchtaanvallen en grondoperaties in de districten Dibis, Wadi Zghaytoun en Wadi Al-Shay.

In de hele provincie Kirkuk vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot en met 1 augustus 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleef laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. IOM meldt 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die sindsdien zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 ontheemden uit de provincie Kirkuk zijn. Afgezien van duurzame hervestiging op de plaats waar ze zijn ontheemd, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking zijn enkele van de redenen die worden opgegeven om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een obstakel vormen voor de terugkeer van ontheemden.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen. Mede gelet op wat voorafgaat, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar hoofde sprake is van een dermate ernstige medische en/of psychische problematiek dat zij hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te Kirkuk.

2.2.7. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar algemene informatie inzake de positie van de vrouw in Irak, bemerkt de Raad nog dat dergelijke informatie van louter algemene aard niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Deze algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Immers dient verzoekende partij de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.2.8. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een medisch verslag neer (met vertaling) dat *quasi* identiek is aan het reeds eerder door haar neergelegde medisch verslag van 7 april 2026 opgesteld door dokter L. F.. Ook dit medisch verslag werd opgesteld op 7 april 2026 door L. F. en dit eveneens naar aanleiding van het medisch onderzoek dat plaatsvond op 3 april 2026. Tevens bevat het dezelfde vaststellingen die in het reeds eerder bijgebrachte verslag werden gedaan. Op het eerste zicht lijkt het om hetzelfde medisch verslag te gaan, doch de Raad doet de opmerkelijke vaststelling dat waar in het eerder bijgebrachte verslag gesteld werd dat verzoekende partij ongeschikt is om te vliegen (*“inapte au vol”*), deze bewuste passage in het thans neergelegde verslag ontbreekt. Ook de passage waarin gewag werd gemaakt van een nood aan psychiatrische opvolging en een risico op verergering van haar psychologische toestand in geval van terugkeer naar Irak, ontbreekt in dit verslag. In haar aanvullende nota biedt verzoekende partij hieromtrent niet de minste verklaring. Deze vaststelling ondergraaft dan ook verder de bewijswaarde van dit verslag/deze verslagen.

2.2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.10. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, waaronder de gedane vaststellingen inzake de door verzoekende partij voorgehouden medische en psychische problemen, wordt ook de aangevoerde schending van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet te dezen niet op dienstige wijze aangevoerd. Dit geldt nog des te meer daar verzoekende partij op generlei wijze uitwerkt of aantoont dat, waar of op welke wijze een bijkomend medisch en/of psychisch onderzoek van invloed had kunnen zijn op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Evenmin kan verzoekende partij worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift oppert dat verwerende partij minstens een nieuw persoonlijk onderhoud had moeten organiseren *“om de verzoeker de kans te geven zich, in het licht van zijn nieuw vastgestelde medische kwetsbaarheid, over de overblijvende twijfels te uiten”*. De Raad wijst er in dit verband op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 5, map DVZ, *“schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag”*). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 5, map DVZ, *“schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag”*). Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratief dossier, stuk 5, map DVZ, *“schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag”*, vragen 1, 3 en 5). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de

bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Dient ook hier overigens te worden vastgesteld dat verzoekende partij op generlei wijze uitwerkt of aantoonst dat, waar of op welke wijze een persoonlijk onderhoud in het kader van haar huidig verzoek van invloed had kunnen zijn op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document (administratief dossier, stuk 6, map documenten). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, stuk 5, map DVZ, "*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*"). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT